

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการใช้เรื่องจำขึ้นเพื่อส่งเสริมความเข้าใจความหมายโดยนัยและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้เรื่องจำขึ้น และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้เรื่องจำขึ้น โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่เรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English for communication) รหัสวิชา 2310102 จำนวน 30 คน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โดยเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอน ที่สร้างขึ้นจากบทสนทนาในเรื่องจำขึ้น จำนวน 6 แผน โดยแผนการสอนที่ 1 และ 6 แผนละ 2 ชั่วโมง และแผนที่ 2, 3, 4, 5 แผนละ 4 ชั่วโมง และแผนที่ 6 ใช้เวลา 2 ชั่วโมง รวมใช้เวลา การสอนทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง แบบทดสอบความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiples choice) แบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นแบบอัตนัย โดยให้นักศึกษาได้เลือกเขียนบทสนทนาจากหัวข้อที่นักศึกษาเลือก จากนั้นจึงนำข้อมูลและ คะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษามีความเข้าใจทางด้านความหมาย โดยนัยเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขึ้น
2. นักศึกษามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. นักศึกษามีความเข้าใจทางด้านความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขัณฑ์นี้อาจมาจากปัจจัยต่าง ๆ ต่อไปนี้ ประการที่หนึ่ง การสอน โดยการใช้เรื่องจำขัณฑ์เป็นการสอนที่ใช้เทคนิคในการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative and collaborative learning) ที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ใช้กระบวนการกลุ่ม เพื่อร่วมกันคิดวิเคราะห์องค์ประกอบของหลักการแห่งความร่วมมือในขณะสนทนา ประกอบกับเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองในการวิจัยครั้งนี้ที่ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้นคือ แผนการสอน จากบทสนทนาในเรื่องจำขัณฑ์ จำนวน 6 แผน เป็นแผนการสอนที่เริ่มต้นจากขั้นจูงใจ ให้นักศึกษาสนใจในเนื้อหาและเปิดโอกาสให้นักศึกษา ได้แลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับแง่ต่าง ๆ ของเรื่องจำขัณฑ์ ทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนเอื้อต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา ผู้สอน และเนื้อหาของเรื่องจำขัณฑ์นั้น ไม่ยาวจนเกินไป จึงเหมาะแก่การนำมาใช้ในการวิเคราะห์บทสนทนาที่ปรากฏความหมาย โดยนัย และเรื่องจำขัณฑ์สามารถเป็นสื่อการสอนที่ช่วยกระตุ้นให้นักศึกษากลับแสดง ความคิดเห็นหรือประสบการณ์เดิม เกี่ยวกับเรื่องจำขัณฑ์ตามที่นักศึกษานำเสนอ ซึ่งมีตัวอย่างหนึ่ง คือ นักศึกษาชายคนหนึ่งได้หยิบยกตัวอย่างเรื่องจำขัณฑ์ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเพศแต่เป็นไปเชิงตลก โปกฮา (Dirty joke) ช่วยทำให้นักศึกษาทั้งชายและหญิงเกิดความอารมณ์ขันและสนุกสนาน ในช่วงที่ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับนักศึกษา รวมทั้งเป็นตัวกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจ ในเนื้อหา และวิธีการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะความสำคัญในการวิเคราะห์บริบท ของประโยคสนทนา

ประการที่สอง กระบวนการในการฝึกวิเคราะห์บทสนทนาในเรื่องจำขัณฑ์ เพื่อตีความหมายโดยนัย ตามหลักการแห่งความร่วมมือขณะสนทนาของ Grice เนื่องจาก บทสนทนาในเรื่องจำขัณฑ์ที่มีการเล่นคำ (Puns) และการใช้คำกำกวม (Ambiguity) และแฝงไว้ ซึ่งความหมายโดยนัยซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาและคัดเลือกเรื่องจำขัณฑ์ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ ต่อการใช้วิเคราะห์หาความหมายโดยนัยที่ชัดเจนและสามารถใช้เพื่อการวิเคราะห์หา ความหมายโดยนัยได้จริง ซึ่งจะทำให้นักศึกษาได้รับตัวอย่างที่ชัดเจนเพียงพอเพื่อสร้างเป็น กระบวนการที่จะเข้าใจข้อมูลตามทฤษฎีโครงสร้างการเรียนรู้ (Schema theory) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะสามารถเข้าใจข้อมูลได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยสองกระบวนการอ่าน ที่สำคัญคือ กระบวนการอ่านแบบบนสู่ล่าง (Top-Down process) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เน้น ให้ผู้เรียนได้ใช้พื้นความรู้ของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางสังคม วัฒนธรรม ความรู้เดิมต่าง ๆ

ในการคาดเดาข้อมูลหรือเรื่องราวต่าง ๆ รวมทั้งควรใช้กระบวนการแบบล่างสู่บน (Bottom-Up process) ซึ่งผู้เรียนจะเข้าใจข้อมูลได้โดยอาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ไวยากรณ์ ด้วยเช่นกัน โดยที่ Kasper (1984) เห็นว่า กระบวนการการอ่านแบบบนสู่ล่าง (Top-Down process) เป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม แต่ก็ไม่สามารถแยก กระบวนการจากล่างสู่บน (Bottom-Up process) ออกไปได้ โดยในการเข้าใจข้อมูลนั้น จำเป็นต้องอาศัย กระบวนการทั้งสองมาใช้ร่วมกัน และเมื่อนักศึกษาได้รับสื่อที่เป็นเรื่องซ้ำกันเพียงพอ ต่อความเข้าใจความหมายโดยนัยแล้ว ก็จะสามารถพัฒนาและเชื่อมโยงจากทักษะการอ่านสู่ทักษะการเขียนได้ในลำดับต่อไป

ประการที่สาม วิธีการฝึกให้นักศึกษาได้มีโอกาสวิเคราะห์บทสนทนาในบริบทต่าง ๆ นั้น สอดคล้องกับทฤษฎีการรู้คิด (Cognitive theory) ที่ใช้การวิเคราะห์การใช้ภาษาตามทฤษฎีความหมายในบริบทของการใช้ของ Jean Piaget โดยพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544) กล่าวว่า การวิเคราะห์ภาษานั้นต้องมีการพิจารณาความรู้เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive knowledge) ร่วมด้วยเสมอ เพราะว่าความรู้ที่เกิดจากความรู้ความเข้าใจนี้ เกิดขึ้นกับทุกคนและสามารถพัฒนาเป็นปัญญาได้โดยต้องมีการอาศัยบริบทและสถานการณ์ รวมทั้งนำประสบการณ์ต่าง ๆ ของแต่ละลักษณะคนที่มีอยู่เข้ามาเป็นส่วนช่วยเสริมความเข้าใจ ซึ่งนั่นก็หมายความว่าทฤษฎีการรู้การคิด (Cognitive theory) ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาโดยทฤษฎีดังกล่าวมองว่า มนุษย์เรียนรู้ภาษาที่สองด้วยการสร้างระบบความรู้ขึ้นจนท้ายที่สุดจึงสามารถใช้ภาษาในการสนทนาและเข้าใจได้อย่างอัตโนมัติ โดยที่กระบวนการสร้างระบบความรู้เริ่มจากการให้นักศึกษาเห็นความสำคัญหรือสังเกตใส่ใจกับข้อมูลภาษาจากเรื่องซ้ำกันและพยายามที่จะเข้าใจภาษาหรือผลิตภาษาออกมา ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางภาษารวมถึงการฝึกหัดทางภาษาต่าง ๆ ที่สะสมตามระยะเวลาการเรียนรู้จะช่วยให้ นักศึกษาสามารถสังเกตและจดจำลักษณะภาษาที่ปรากฏในเรื่องซ้ำกันซึ่งอาจปรากฏในขณะสื่อสารกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อนักศึกษาพยายามใส่ใจกับรูปแบบภาษาที่ได้รับจะเกิดการเรียนรู้ที่จะผลิตภาษาในส่วนที่ได้เรียนรู้มานั้นได้อย่างอัตโนมัติและอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จิตภา ฉันทานนท์ (2541) ซึ่งได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการอ่านตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้จาก Carrell and Eisterhold (1988) ที่สรุปว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ ผู้อ่านจะต้องใช้ความรู้ทางภาษาในการวิเคราะห์ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ความหมาย โครงสร้างไวยากรณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างประโยค ซึ่งเป็นกระบวนการอ่านแบบล่างสู่บน ในขณะที่เดียวกันผู้อ่านก็ใช้ความรู้เดิมและประสบการณ์ ที่มีอยู่เป็นตัวชี้แนะแนวทางในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านด้วย เป็นกระบวนการแบบบนสู่ล่างและ

การใช้พื้นความรู้เดิมนี้ยังมีความสำคัญในการช่วยให้เข้าใจสิ่งที่อ่านได้มากขึ้น เห็นได้ว่าในกระบวนการอ่าน กระบวนการทั้งสองจะเกิดขึ้นไปพร้อมๆ กันและยังเกี่ยวพันกัน เช่น หากเกิดปัญหาเพราะไม่เข้าใจตัวภาษา ผู้อ่านอาจใช้ความรู้เดิมมาคาดคะเนเรื่องราวที่อ่านได้ เพื่อให้เข้าใจมากขึ้น

2. นักศึกษามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องซ้ำๆ ทั้งนี้อาจมาจากปัจจัยต่างๆ ต่อไปนี้ ประการที่หนึ่ง อาจเป็นผลมาจากการที่นักศึกษาได้รับการฝึกฝนด้านการวิเคราะห์และแต่งบทสนทนาที่สร้างความหมายโดยนัย นักศึกษาสามารถนำหลักการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยที่ปรากฏในเรื่องซ้ำๆ มาสร้างสรรค์รูปแบบงานเขียนของตนให้มีลักษณะแปลกใหม่ โดยจะพบว่าผลงานการแต่งบทสนทนาของนักศึกษาจะค่อยๆ ปรากฏเนื้อหาที่น่าสนใจขึ้นด้วยการประยุกต์เอาหลักการที่ได้เรียนรู้มาเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมของนักศึกษาเอง ซึ่งแปลกและแตกต่างจากการเขียนบทสนทนาทั่วไป โดยประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับจากเรื่องซ้ำๆ ได้แก่ รูปแบบทางภาษาที่หลากหลาย พบได้จริงในบทสนทนาของเจ้าของภาษา เมื่อนักศึกษาได้รับตัวอย่างรูปแบบภาษาที่หลากหลายแล้ว จะเกิดการสะสมความรู้ขึ้นเพื่อนำไปใช้ในโอกาสต่อไป รวมทั้งเกิดความคุ้นเคยกับรูปแบบทางภาษาทำให้เข้าใจจุดประสงค์ขณะสนทนากับชาวต่างชาติเมื่อต้องเชื่อมโยงสู่ทักษะการพูดหรือทักษะการเขียน

ประการที่สอง การปรากฏภาษาที่ใช้จริงของเจ้าของภาษาทำให้เรื่องซ้ำๆ มีคุณสมบัติเป็นสื่อสภาพจริง (Authentic materials) ซึ่งมีประโยชน์ต่อการใช้สอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถกระตุ้นความสนใจของนักศึกษาและสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ลดความกังวลในการแสดงออกในการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ Shade (1996) ซึ่งได้กล่าวว่า ความขบขันนั้นสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ในแง่ของความคิดอเนกนัย หรือ (Divergent thinking) ซึ่งนักวิชาการหลายท่านเชื่อว่าความขบขันนั้นทำงานเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาซึ่งช่วยเปิดไปสู่ความคิดสร้างสรรค์และความคิดอเนกนัยได้ และยังสังเกตด้วยว่าแม้แต่การใช้การ์ตูนที่มีความขบขัน สามารถเสริมสร้าง ความคิดอเนกนัยได้ ซึ่งผู้เรียนจะมีการสร้างความหมายในทางโครงสร้างภาษาขึ้นมา และครูผู้สอนควรนำเสนอข้อมูลเนื้อหาการเรียนต่างๆ ที่หลากหลายให้แก่ผู้เรียน

ประการที่สาม การพัฒนาทักษะการอ่านสู่ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ในขั้นการเขียน นักศึกษาจะได้รับโอกาสให้ร่วมกันปรึกษากันภายในกลุ่มเพื่อสร้างบทสนทนาที่ปรากฏเป็นความหมายโดยนัยในบริบทนั้น เมื่อนักศึกษาเกิดปัญหาในขั้นการเขียน เช่น

ด้านคำศัพท์ ส่วนทางภาษา วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาจะได้รับความรู้จากผู้สอน โดยขั้นตอนสุดท้ายที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาคือ ขั้นให้ข้อมูลย้อนกลับ ตัวแทนนักศึกษาแต่ละกลุ่มได้แสดงวิธีการวิเคราะห์หาความหมายโดยนัย แสดงความรู้สึก หลังจากอ่านหรือฟังเรื่องซ้ำชั้นประเภทต่างๆ รวมถึงปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างชั้นของการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยและเขียนบทสนทนาที่เกิดการละเมิดหลักแห่งความร่วมมือ ขณะสนทนา จากชั้นตอนนี้ นักศึกษาจะได้รับข้อมูลที่หลากหลาย ได้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นรวมทั้งวิธีการที่แต่ละกลุ่มแก้ปัญหา โดยชั้นการเขียนบทสนทนาที่ปรากฏความหมายโดยนัยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความเข้าใจความหมายโดยนัยและฝึกฝนทักษะการเขียนอันจะทำให้ให้นักศึกษาได้รับเปลี่ยนแนวคิดแบบเดิม ไปสู่งานเขียนที่ท้าทายและสร้างสรรค์ โดยที่ผู้สอนจะคอยแนะนำช่วยเหลือให้ความรู้ในด้านคำศัพท์หรือสำนวน และความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรม ตะวันตกที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องซ้ำชั้นต่าง ๆ รวมทั้งได้ให้นักศึกษาอ่านและฟังเรื่องซ้ำชั้นเป็นภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ จึงทำให้นักศึกษามีความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติตามข้างต้น

โดยระหว่างการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าขณะที่นักศึกษาอยู่ในกลุ่มเพื่อน นักศึกษาเกิดความตระหนกในการตีความความหมายโดยนัยจากบทสนทนาโดยไม่รู้ตัว จนเกิดเป็นความสนุกสนานเมื่อนักศึกษาคนหนึ่งถูกเพื่อนในกลุ่มจับผิดและวิเคราะห์คำพูดและวิธีการให้ข้อมูลซึ่งนักศึกษาคงกล่าวกำลังละเมิดหลักแห่งความร่วมมือขณะสนทนาในขณะนั้น โดยไม่ได้ตั้งใจจึงกลายเป็นความขบขันและสร้างความสนุกสนาน เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อบรรยากาศการเรียนรู้ในการศึกษาในครั้งนี้ นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษามีความกระตือรือร้นในการอ่านเรื่องซ้ำชั้นนี้อยู่มาก มีนักศึกษาที่มีความสนใจในเรื่องซ้ำชั้นได้ไปศึกษาเรื่องซ้ำชั้นด้วยตัวเอง และใช้ความรู้ด้านการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยที่ได้รับไปใช้วิเคราะห์เรื่องซ้ำชั้นที่ปรากฏในอินเทอร์เน็ต จากความกระตือรือร้นของนักศึกษาทำให้เห็นได้ว่าการนำเรื่องซ้ำชั้นเข้ามาใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น และสร้างความตระหนกด้านความหมายโดยนัยซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้กับหลายภาษา นอกจากนี้ นักศึกษามักจะซักถามเกี่ยวกับด้านสำนวนภาษาอังกฤษที่เป็นความรู้ใหม่ และคำศัพท์ที่มีหลายความหมายซึ่งต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรือบริบท หลายครั้งที่นักศึกษากล่าวว่าเรื่องซ้ำชั้นของเจ้าของภาษาแตกต่างกับเรื่องซ้ำชั้นที่พบเจอในประเทศไทยอยู่มาก แต่เป็นสิ่งที่น่าค้นหาและเรียนรู้ไว้เพื่อให้เข้าใจถึงวิถีชีวิต ลักษณะของวังคม วัฒนธรรมที่แปลกและแตกต่างไปจากประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม ในระยะแรกของการเรียนการสอนก็ปรากฏข้อจำกัดอยู่บ้าง คือ ในชั้นการอ่าน มักมีข้อจำกัดในด้านการไม่เข้าใจวัฒนธรรมและสังคมของเจ้าของภาษาดังนั้นนักศึกษาจึงไม่กล้าที่จะอภิปรายถึงเรื่องข้างหน้าที่ตนได้อ่านไป ยกตัวอย่างบทสนทนา “Jeff Dunham Spark of Insanity” มีการใช้บริบทที่เกี่ยวกับชาวอเมริกัน การใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ การจ่ายภาษีจำนวนมากของชาวอเมริกัน โดยก่อนที่จะนำเข้าสู่ชั้นอ่าน ผู้วิจัยจำเป็นต้องชี้ให้นักศึกษาได้เห็นถึงสภาพสังคม ความเป็นอยู่ของผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา แล้วให้นักศึกษาร่วมกันเปรียบเทียบ ความเหมือนและความแตกต่างของสภาพสังคมในประเทศไทยและประเทศอเมริกัน รวมทั้งคาดเดาว่าเรื่องราวที่กำลังจะได้อ่าน ในขณะที่อ่านผู้วิจัยใช้การตั้งคำถามในประเด็นที่นักศึกษาเกิดปัญหาขึ้น เช่น เมื่อนักศึกษาได้อ่านแล้วไม่เข้าใจว่าจุดประสงค์ของการสนทนาคืออะไร ผู้วิจัยจึงแนะแนวทางให้นักศึกษาลองเปรียบเทียบว่าหากเป็นตัวของตัวเองที่ต้องอยู่ในเมืองที่มีค่าครองชีพสูง และต้องจ่ายภาษีจำนวนมากทุกปีในขณะที่มีรายได้ไม่มากจะรู้สึกอย่างไร ซึ่งนักศึกษาเองก็ตอบว่าเป็นความรู้สึกที่อึดอัด และอาจพยายามต่อต้านในใจ จากนั้นนักศึกษาจะใช้แนวทางในการตีความหมาย โดยนัยในกลุ่ม และร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเพื่อวิเคราะห์ความหมายโดยนัยของผู้พูดในบทสนทนาดังกล่าว

ในชั้นของการเขียน ซึ่งเป็นกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ภาษาอังกฤษ หลังจากที่นักศึกษาได้อ่านเรื่องข้างต้นแล้วสร้างงานเขียนที่มีแนวคิดแปลกใหม่ โดยผู้วิจัยกำหนดรูปแบบการเขียนให้นักศึกษาได้เลือกเขียนบทสนทนาจากหัวข้อที่ตนเลือก อย่างไรก็ตามในชั้นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์นี้ ข้อจำกัดที่พบคือนักศึกษาจะเขียนบทสนทนาตามรูปแบบภาษาที่จำกัดอยู่ในภาษาเพื่อการสื่อสาร (Language for communication) ที่ไม่ปรากฏความหมายโดยนัย เช่นตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษาคนหนึ่งหัวข้อ “A couple is shopping in a department store”

A: Darling, I'm hungry.

B: So do I.

A: Would you like green papaya salad?

B: Yes, and sticky rice

A: (While having papaya salad) your mouth is stinky!

B: your mouth is stinky too.

จะเห็นได้ว่า ผลงานที่ออกมายังไม่ปรากฏความหมายโดยนัยหรือรูปแบบการเขียนที่แปลกใหม่เท่าที่ควร หลังจากที่ผู้วิจัยใช้เรื่องจำขัณฑ์แล้วทำให้นักศึกษาได้อ่านเรื่องจำขัณฑ์มากขึ้นและได้เห็นลักษณะการเขียนบทสนทนาที่สนุกสนาน เปิดกว้างรูปแบบทางความคิดและมุมมองใหม่ๆ มากขึ้น รวมทั้งการเปิดโอกาสให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนผลงานการเขียนของตน จากกิจกรรมฝึกการวิเคราะห์ความหมายโดยนัย และแลกเปลี่ยนกันอ่านผลงานของเพื่อน รวมทั้งให้นักศึกษาร่วมกันแนะนำลักษณะหรือเทคนิคการเขียนต่าง ๆ จากเพื่อนและจากครู เพื่อพัฒนางานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของตน ตัวอย่างงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาคณเดิมหลังการใช้เรื่องจำขัณฑ์ ในหัวข้อ “A couple is shopping in a department store”

A: Honey, I want a new dress and a new purse.

B: Alright...Let's go

A: How about this dress? Am I looking good?

B: Hmmm...the dress is Okay.

A: Darling How about my hair?

B: Hmm... your head band is nice.

A: Honey! Am I looking good with this shirt?

B: Hmm....

A: Tell me! Am I looking good?

B: Well... your shirt is nice, your head band is beautiful; your new purse is awesome.

A: Alright! I will buy all of them.

จากตัวอย่างงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาคณเดิม พบว่านักศึกษามีการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น สามารถเรียบเรียงความคิดได้เป็นลำดับ และพบว่านักศึกษาคณเดิมกล่าวได้พยายามสร้างความหมายโดยนัยในบทสนทนาอยู่ด้วย ผลของการพัฒนาด้านการเขียนนอกเหนือจากคะแนนแล้ว หลังจากที่ได้เรียนโดยใช้เรื่องจำขัณฑ์ประกอบนั้น ผลงานการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์มีการพัฒนาขึ้น คือนักศึกษาสามารถดึงประสบการณ์เดิมมาประยุกต์เข้ากับความรู้ใหม่ด้านวิธีการละเมียดบทสนทนาเพื่อสร้างความหมายโดยนัย ทำให้เขียนมีลักษณะแปลกใหม่ หรือแม้แต่ด้านความคิดคล่อง นักศึกษาสามารถเขียนได้มากขึ้นมีการสร้างประโยคสนทนาต่างๆเข้ามาสนับสนุนเพื่อให้เกิดความหมายโดยนัย และนักศึกษามีการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติมากขึ้น

เมื่อมาวิเคราะห์ความสามารถในการวิเคราะห์ตีความบทสนทนาในเรื่องจำขันธ์ที่ปรากฏความหมายโดยนัยจากแบบทดสอบความเข้าใจความหมายโดยนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ พบว่าก่อนได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์ที่ปรากฏความหมายโดยนัย นักศึกษาส่วนใหญ่สามารถวิเคราะห์ความหมายโดยนัยด้านหลักปริมาณได้มากที่สุด หลักการที่นักศึกษาวิเคราะห์ได้น้อยที่สุดคือหลักคือหลักแห่งความเกี่ยวข้อง โดยหลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์นักศึกษาสามารถพัฒนาความเข้าใจหลักและวิธีการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยมากขึ้น สามารถทำแบบทดสอบที่มีการละเมิดหลักการทั้งสี่ด้านเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะหลักแห่งความเกี่ยวข้อง และหลักวิธีการให้ข้อมูล ในด้านทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์ที่ปรากฏความหมายโดยนัย พบว่าการเขียนบทสนทนาของนักศึกษาจะเป็นไปในแนวเดียวกันคือจะใช้รูปแบบภาษาที่เคยเรียนมาเพื่อการซื้อขาย การถามและให้ข้อมูลมากที่สุด ซึ่งทำให้งานเขียนนั้นไม่เกิดความแปลกใหม่ อีกทั้งบทสนทนาที่สร้างขึ้นยังสั้น นักศึกษาให้ข้อมูลเพื่อสนับสนุนจุดประสงค์ของการสนทนา น้อย เรื่องราวในบทสนทนาคลุมเครือยากแก่การจินตนาการตาม หลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์ที่ปรากฏความหมายโดยนัยนักศึกษาสามารถพัฒนาแนวคิดในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ โดยจะพบว่าบทสนทนาของนักศึกษาได้นำความรู้ที่ได้ในหลักวิธีการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยเข้ามาใช้เขียนบทสนทนา ทำให้เกิดบทสนทนาที่ใช้รูปแบบภาษาอย่างเป็นธรรมชาติและปรากฏความหมายโดยนัยในบริบท สะท้อนได้ว่านักศึกษาสามารถเข้าใจในเรื่องของการวิเคราะห์ความหมายโดยนัย และสามารถพัฒนางานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของตนด้วยการประยุกต์ความรู้ด้านการละเมิดหลักการสนทนา ทำให้ผลงานหลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์เกิดความแปลกใหม่ น่าสนใจมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการละเมิดหลักปริมาณและหลักแห่งความเกี่ยวข้อง

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า การใช้เรื่องจำขันธ์มีส่วนช่วยส่งเสริมความเข้าใจความหมายโดยนัยและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การใช้เรื่องจำขันธ์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจความหมายโดยนัยและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เรื่องซ้ำนั้นถึงแม้ว่าจะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้เกิดความสนุกสนาน ทำให้เกิดอารมณ์ขัน และทำให้นักศึกษาสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น แต่ผู้สอนควรมีเทคนิคในการสอดแทรกและอธิบายเพิ่มเติมเนื้อหาในเรื่องของ วัฒนธรรม ความสัมพันธ์ เป้าหมายการสนทนา คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องและโครงสร้างภาษาด้วย เพื่อให้ นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ก่อนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เรื่องซ้ำนั้น ผู้สอนควรมีการวิเคราะห์ถึงพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา ก่อน หากพบว่านักศึกษามีพื้นฐานความรู้ค่อนข้างน้อย อาจมีการปรับภาษาให้ง่ายขึ้นและเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

3. ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เรื่องซ้ำนั้น ผู้สอนควรพัฒนาตนเองให้เป็นกัลยาณมิตรกับนักศึกษามากที่สุดเพื่อให้อารมณ์ในการเรียนรู้เกิดความผ่อนคลายไม่ต้องเครียดและรวมทั้งในการกิจกรรมการแสดงออกของนักศึกษาในระยะเริ่มแรกนั้น ผู้สอนไม่ควรเน้นความ “ถูก” หรือ “ผิด” มากจนเกินไป ซึ่งอาจส่งผลให้นักศึกษาเกิดความตึงเครียดและไม่กล้าแสดงออกในกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไปหากผู้วิจัยต้องการฝึกทักษะการเขียนที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างความหมายโดยนัยในบทสนทนา ควรมีการวิเคราะห์ถึงระดับความยากง่ายของแต่ละหลักการ และระดับความสามารถด้านภาษาของผู้เรียน เพื่อนำมาปรับระยะเวลาการสอนให้เหมาะสม จะทำให้นักศึกษาเข้าใจและมีเวลาฝึกเขียนบทสนทนาที่ปรากฏความหมายโดยนัยได้มากยิ่งขึ้น

2. ควรคัดเลือกสื่อที่สามารถเป็นตัวอย่างและแนวทางที่ชัดเจนต่อการเข้าใจความหมายโดยนัยและสามารถเชื่อมโยงสู่ทักษะการเขียนให้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับอ่อนได้มีโอกาสทำความเข้าใจและสามารถเขียนบทสนทนาที่ปรากฏความหมายโดยนัยได้มากยิ่งขึ้น

3. ควรปรับเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้สัมพันธ์และเหมาะสมกับรูปแบบงานเขียนที่เป็นบทสนทนาในครั้งต่อไป